

1848, potegovaje se v enomer za svete pravice Serbov, Rumunov, Slovakov in avstrijskih Slovanov sploh in prosee svetlega kralja in cesarja za dovoljenje, da bi zlasti Serbi in Slovenci smeli (moralni) stopiti v kako tesnejšo zvezo z njimi.

Osnova gosp. Ostrožinskega, kako bi se Avstrija imela urediti na podlagi ustavne svobode in narodne enakopravnosti, povzema v jedru tiste misli, ki so leta 1848 vladale in ki še vladajo zastran tega po jugoslovanskih pokrajinah, in izvirajo iz rahlega čutstva pravice in žive želje za pravi napredek človeštva, bliža se najbolj temu, kar je slavni Rumun Močony v lanskem pomnoženem deržavnem svetovavstvu v ti zadevi govoril.

Obsega ta bogata zbirka spisov za jugoslavensko najnovejšo zgodovino važnih 23 natisnih pol in se prodaja po 1 gold. 60 kr. Priporočamo jo živo tudi Slovencom.

Kratkočasnice.

* Na božični večer vsedla sta se dva prijatla k večerji, pa oni, ki je prvi zajel vroče juhe, se je tako opeknel, da so ga solze polile. Drugi, ko to vidi, ga vpraša, zakaj se joka in on mu odgovori, da se je spomnil rajncega brata, ki je lani na božični večer še z njim večerjal. Med tem tudi drugi serkne, in ko se opari, da tudi njemu solze na oči vdarijo, reče: Ti se jokaš, ker ti je brat umerl, jaz pa se jokam, da nisi tudi ti z njim umerl.

* Kadar koli Serbi kaj storiti mislijo, vselej besede pristavijo: „Ako Bog dá!“ Nek Turčin vpraša zvečer svojega soseda Serba, ako misli iti jutri na sejm. Serbin mu po svoji navadi odgovori: „Hočem, ako Bog dá.“ Na to reče Turčin: „Bogme, jaz čem iti, Bog dal ali ne dal.“ Drugo jutro se Serbin napravi in pridši k Turčinu ga zakliče: „Hajd sosede, da greva na sejm“; ali ta mu odgovori: „Ne morem, brate, — volki mi so to noč konja pojedli.“

* Pripoveduje se, da je v Carigradu nekaj bil nek Turk, Bekri-Mujo po imenu, kteremu je po očetu neizmerno premoženje ostalo, pa on se je pijančevanju udal in vse zapil in zapravljal, da mu ni ostalo nič razun ene plahte, v katero zavil je po ulicah hodil, in nekake stare kape, skoz katero so mu lasje ven šterčali. Enkrat sreča ga turški car na ulicah pijanega, in začne ga karati, da je toliko premoženja zapil in v tako sramoto se pogreznil. Ali Bekri-Mujo se jezno oberne k sultanu in mu reče: „Kaj tebe briga, ako jaz pijem? Ako pijem, pijem za svoje; Ti pa, če misliš, da nimam jaz nič več denarja, povej, za koliko mi daš Štambol (Carigrad).“ Čeravno je cesar vedil, da nima on okroglega, vendar, ker je bil ravno dobre volje, mu reče: „Ne dam ti, Mujo, celega Štambola za nič ne, ampak polovico ti ga hočem dati za toliko in toliko, pa bova za silo oba skup carovala.“ Mujo mu na to odgovori: „Že dobro, jutri ti bom denar prinesel.“ Tako sta se razšla. Ko pa drugi dan o odločenem času Muja z novci bilo ni, car po njega pošlje; al trezni Mujo je priznal, da nima ne pare (vinarja), ne pa toliko, da bi kupil Carigrad ali polovico od njega. Na to cesar zapové, na kose ga razseči, ker se je prederznil tako lagati in s svojim carom šale zbijati. Mujo najpred začne prositi za odpuščenje; ko pa vidi, da nič ne opravi, reče cesarju: „Ker si sklenil, mi lahko življenje vzameš; al prosim te, skaži mi še eno milost, preden me pogubiš. Poišči v svojem cesarstvu tri človeke; enega slepega, ki čisto nič ne vidi, — enega ubožčeka, ki ima samo truplo brez nog, — in enega siromaka, ki celó nič na svetu nima. Te tri daj sem pripeljati in lepo jih nahrani in napoji; mi dva pa hočeva gledati, kaj bodo oni počeli. Cesar v to privoli in hitro zapové, da se taki trije najdejo, k bogati mizi posadé in dá se jim jesti in piti, kolikor hočejo. Ko so se ti moške dobro najeli in napili, spregovorí najpred slepec: „Hvala Bogu in ča-

stitemu caru, ki nas je nahranil z belim kruhom in napojil z rudečim vinom.“ Božec pa, ki ni imel nobene noge, se hitro na to oglasi: „Nesnaga slepa, kako ti veš, da je kruh bel in vino rudeče, ker nič ne vidiš? Ti bom dal kmalo z nogo eno v z—“. Na to siromak zaupije: „Le udri ga na mojo besedo, jaz bom vse plačal, če bo treba.“ Zdaj reče Bekri-Mujo cesarju: „Vidiš, častiti care, kaj vince stori. Slepec nima oči, hromi nima nog, siromak nima denarja: tako sem bil tudi jez včeraj, ko sem bil vinjen, tako bogat, da sem htel Štambol od tebe kupiti.“ Ko je cesar vse to vidil in slišal, Muju prizanese ter mu vse odpusti.

* Turški verozakon sicer prepové Turkom vino piti, ko pa sultan vidi, koliko moč vino v sebi ima, in kako oni po njem hrepené, sklene, ga enkrat tudi sam pokušati. Tako zapové en večer najboljšega vina si prinesiti in tega vina se on prav dobro naleze. Al drugo jutro je bil revež bolan; bolela ga je glava, da je ni mogel pokonci deržati. Komaj se to po dvoru razglasi, se zberejo vsi lekarji ter se pomenjajo, kako bi sultana ozdravili; al car se ni dal njim zdraviti, ampak Bekri-Muja pokliče k sebi, rekši, da je on v tej bolezni bolj zveden, ko vsi drugi dohtarji. Ko Bekri-Mujo pride, mu sultan dopové, kako in zakaj da je bolan in ga vpraša za svét, kaj da mu je zdaj storiti? Mujo mu na to svetuje, naj sopet pije ko sinoč, pa bo glava mahoma dobra. Car ga potem vpraša: „Pa kaj mi je storiti, ako me potem, ko se streznem, spet začne glava boleti?“ In Mujo mu reče: „Potlej pij na novo.“ — „Pa kako dolgo bo to terpelo?“ praša sultan. — „Dokler ne boš vsega zapil, da ti ne bo ostalo nič drugega ko ena sama plahta kakor meni“ — mu odgovori Mujo.

Iz serbskega koledara spisal A. A.

Zastavica,

ki jo bo le tisti uganil, kdor rajtati zná.

V neki veliki fabriki imajo veliko delavcov. Ako grejo po dva in dva (tedaj s paroma) iz fabrike domú, ostane le eden notri; pa taka je tudi, da eden notri ostane, če grejo po trije, ali če jih gré po štiri, pet ali šest skupaj iz fabrike. Le takrat, ko jih gré po sedem in sedem skupaj vèn, ne ostane nobeden v fabriki.

Koliko delavcov je?

Dopisi.

Iz Štajarske. ☉ — Pritožil se je unidan v „Novicah“ nekdo iz Ljubljane zavoljo bohoričice v šematizmu ljubljanske knezoškofije. Nam Lavantiacom še druga poje; ko bi naš šematizem v bohoričici tiskan bil, bi še veselili bili, tako pa, naj se nihče ne vstraši: Jazbec = Jasbetz; Jug = Jugg; Kočevar = Kotscheyer; Pečovnik = Petschounigg; Čučko = Tschutschko; Črepinšek = Tschrepin-schegg; Zupancič = Suppantschitsch; Žuža = Schuscha td. itd. Naš milostljivi knez in škof, ki so pri duhovnih vajah na Slatini pa tudi pri drugih priložnostih slovenščino tako vroče priporočevali, bi ji pač lahko veliko koristili tudi v tem, da prepovejo slovenskim imenom čisto nespodobno pisavo. Ne davajmo sovražnikom sami meča v roke!

Iz Smolnika pri Marburgu 1. dec. D. G. — Po-toženo naj vam bo, drage „Novice“ kako nas naši domači ljudje černijo po svetu; prinesla nam je namreč naša gadja sovražnica „Tagespost“ 30. p. m. novico, da celi spoduji Štajar zahteva nemške šole in nemške uradnike. To je toliko resnice, kakor da norec terdi, da samo on je čeden, drugi vsi pa so nori. Kako le more betvica Sloveno-gračanov tako prederzna biti in kaj takega pisati, ki je ravno toliko proti naši deželi kakor črna nohet proti celi roki! Kaj se pešica mestjanov in trohica njih častivcov podstopi celo deželo vladati? Resnica je sicer, da se nam grozno naprotuje in